

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 432/2025
Прев 438/2025
15.01.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица и Јасминке Обућина, чланова већа, у парници тужиоца „Victini Holdings VTD” Република Кипар, Никозија, чији је пуномоћник Стефан Кокерић, адвокат из ..., против тужених: „Led Pay” д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Бојан Станивук, адвокат из ... и „Danube riverside” д.о.о. - у стечају, Београд, чији је пуномоћник Игор Ивановић, адвокат из ..., ради утврђења оспореног потраживања, вредност предмета спора 31.555.480,22 евра, одлучујући о ревизијама тужиоца изјављеним против решења Привредног апелационог суда Пж 281/24 од 23.01.2025. године и Пж 1330/25 од 07.05.2025. године, у седници одржаној дана 15.01.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужиоца од 05.03.2025. године изјављена против решења Привредног апелационог суда Пж 281/24 од 23.01.2025. године, као недозвољена.

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиоца од 02.06.2025. године изјављена против решења Привредног апелационог суда Пж 1330/25 од 07.05.2025. године, као неоснована.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог „Led Pay” д.о.о. Београд за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Решењем Привредног апелационог суда Пж 281/24 од 23.01.2025. године преиначено је решење Привредног суда у Београду П 620/2023 од 01.12.2023. године тако што је обавезан тужилац да на име обезбеђења парничних трошкова тужених, у депозит Привредног суда у Београду на рачун бр. 840-..., уплати 5.271.090,00 динара у року од 15 дана од дана пријема овог решења. Упозорен је тужилац да ће се сматрати да је тужба повучена уколико у остављеном року не изврши уплату горе наведеног износа у депозит суда. Одбијен је захтев првотуженог за обезбеђење парничних трошкова за износ од 1.995.590,00 динара и одбијен је захтев друготуженог за обезбеђење парничних трошкова за износ од 733.320,00 динара.

Против решења другостепеног суда Пж 281/24 од 23.01.2025. године, тужилац је изјавио благовремену ревизију дана 05.03.2025. године, због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Тужени „Led Pay” д.о.о. Београд је поднео одговор на ревизију. Трошкове поводом састава одговора на ревизију је тражио и определио.

Испитујући дозвољеност ревизије од 05.03.2025. године у складу са одредбом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23 – др. закон), Врховни суд је утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Ставом другим истог члана прописано је да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде. Ставом трећим наведеног члана прописано је да је ревизија увек дозвољена против решења другостепеног суда којим се изјављена жалба одбацује, односно којим се потврђује решење првостепеног суда о одбацивању жалбе изјављене против првостепене пресуде, у делу којим је одлучено о главној ствари, док је ставом четвртим прописано да је ревизија увек дозвољена против решења другостепеног суда којим се потврђује решење првостепеног суда о одбацивању ревизије изјављене против правноснажне пресуде у споровима у којима би ревизија била дозвољена, а ставом петим да је ревизија увек дозвољена против решења другостепеног суда којим се одбацује предлог за понављање поступка и решења другостепеног суда којим се потврђује решење првостепеног суда о одбацивању предлога за понављање поступка. Ставом шестим прописано је да се у поступку поводом ревизије против решења сходно примењују одредбе овог закона о ревизији против пресуде.

У конкретном случају тужилац је изјавио ревизију од 05.03.2025. године против другостепеног решења којим је преиначено првостепено решење и обавезан тужилац да на име обезбеђења парничних трошкова тужених уплати одговарајући износ у депозит првостепеног суда. Из наведеног произилази да се ревизијом побија другостепено решење суда којим се не окончава поступак, а не ради се ни о решењу против ког је ревизија увек дозвољена у смислу напред цитираних одредби чл. 420. став 3, 4 и 5. Закона о парничном поступку.

Имајући у виду да се ревизијом побија одлука којом је обавезан тужилац да на име обезбеђења парничних трошкова тужених уплати у депозит суда одговарајући новчани износ, а која не представља решење против кога се ревизија може изјавити у смислу члана 420. ЗПП, то ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 420. став 6. у вези са чланом 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке решења.

Даље, решењем Привредног апелационог суда Пж 1330/25 од 07.05.2025. године, у ставу првом изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено решење Привредног суда у Београду П 620/2023 од 06.03.2025. године којим је

констатовано да се тужба сматра повученом. У ставу другом изреке, одбијен је захтев туженог „Led Pay” д.о.о. Београд за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведеног другостепеног решења тужилац је изјавио ревизију 02.06.2025. године због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Тужени „Led Pay” д.о.о. Београд поднео је одговор на ову ревизију, а трошкове поводом састава одговора на ревизију је тражио и определио.

Испитујући решење Привредног апелационог суда Пж 1330/25 од 07.05.2025. године у границама ревизијских навода у смислу одредбе члана 408. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/2011...10/2023 - др. закон), Врховни суд је утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку доношења другостепеног решења није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизија против решења другостепеног суда не може да се изјави због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се указује наводима ревизије. Ревизијски разлози су рестриктивни, а прописани у одредби члана 407. ЗПП-а.

Према стању у списима предмета, тужилац је поднео тужбу Привредном суду у Београду којим је тражио да се утврди да је оспорено потраживање туженог „Led Pay” д.о.о. Београд према туженом „Danube riverside” д.о.о. - у стечају, Београд, које је тужени „Led Pay” д.о.о. Београд пријавио у стечајном поступку пред Привредним судом у Београду Ст 206/2021, у износу од 3.710.514.252,62 динара као обезбеђено у износу од 3.110.189.758,34 динара као необезбеђено потраживање, са каматом од дана доспелости потраживања до дана отварања стечаја, као и да се утврди да нема дејства изјава стечајног управника, који је у целости признао постојање правног основа наведеног потраживања. Решењем Привредног апелационог суда Пж 281/24 од 23.01.2025. године преиначено је решење Привредног суда у Београду П 620/2023 од 01.12.2023. године тако што је обавезан тужилац да на име обезбеђења парничних трошкова тужених уплати у депозит првостепеног суда 5.271.090,00 динара. Истим решењем упозорен је тужилац да ће се сматрати да је тужба повучена уколико у остављеном року од 15 дана не изврши уплату горе наведеног износа у депозит суда. Како тужилац није у остављеном року од 15 дана од дана пријема решења Привредног апелационог суда, односно од 14.02.2025. године, уплатио одређени износ на име обезбеђења парничних трошкова, Привредни суд у Београду је донео решење да се тужба сматра повученом, које је потврђено побијаним решењем Привредног апелационог суда Пж 1330/25 од 07.05.2025. године, против којег је тужилац изјавио ревизију 02.06.2025. године.

Нижестепени судови су одлуку да се тужба сматра повученом донели применом одредбе чл. 84. став 2. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља, имајући у виду да је тужилац правноснажним решењем Привредног апелационог суда обавезан да обезбеди парничне трошкове у износу од 5.271.090,00 динара, што није учинио у одређеном року.

У складу са одредбама члана 14. став 1. Конвенције о олакшању међународног приступа судовима, усвојене 25.10.1980. године у Хагу и ратификоване у Републици

Србији, од физичких или правних лица са редовним боравиштем у некој од држава уговорница, који би се појавили као тужиоци или умешачи пред судом друге државе уговорнице, не може се захтевати полагање кауције или депозита у било ком виду само због тога што су у питању странци или што та лица немају домицил или редовно боравиште у држави у којој је спор покренут. Исто правило се, према ставу 2. примењује на плаћање које би се тражило од тужилаца или умешача на име обезбеђивања судских трошкова. Одлучујући о захтеву тужених за обавезивање тужиоца да обезбеди парничне трошкове на име акторске кауције у овом поступку, првостепени суд је на основу обавештења Министарства правде утврдио да је Република Кипар ставила резерву на наведену одредбу која предвиђа ослобађање од акторске кауције у случају да тужилац у спору има уобичајено боравиште ван територије Републике Кипар. Такође је утврђено да је између некадашње СФРЈ и Републике Кипар, дана 19.09.1984. године, закључен Уговор о правној помоћи у грађанским и кривичним стварима, којим је предвиђено да држављани једне стране уговорнице имају право на приступ судовима друге стране уговорнице под истим условима као и домаћи држављани. Даље се у обавештењу Министарства правде наводи да се, у складу са чланом 60. Правилника о грађанском поступку Републике Кипар, од тужиоца који има уобичајено боравиште ван територије Републике Кипар и ЕУ може у било којој фази поступка захтевати да положи обезбеђење парничних трошкова, о чему одлучује суд по дискреционој оцени. На темељу тих разлога, првостепени суд је усвојио захтев тужених и обавезао тужиоца, као привредног друштва које има регистровано седиште у Републици Кипар, да уплати одговарајући износ на име обезбеђења парничних трошкова у овом поступку. Испуњеност услова за одређивање акторске кауције цењена је у другостепеном поступку по жалби тужиоца против решења Привредног суда у Београду те су прихваћени дати разлози у погледу права тужених на обезбеђење парничних трошкова у овом спору. Преиначено је првостепено решење само у погледу траженог износа који треба да се исплати у депозит суда на име обезбеђења наведених трошкова.

Према одредби члана 84. став 1. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља, суд ће у решењу којим усваја захтев за обезбеђење парничних трошкова одредити износ обезбеђења и рок у коме се обезбеђење мора дати, а упозориће тужиоца на последице које закон предвиђа ако то не буде учинио у одређеном року. Уколико тужилац у одређеном року не уплати износ предвиђен за обезбеђење парничних трошкова, сматраће се да је тужба повучена, према одредби из става 2. истог члана.

На основу чињенице да тужилац није у року од 15 дана од дана пријема другостепеног решења Пж 281/24 од 23.01.2025. године дао тражено обезбеђење парничних трошкова, следи да је ревизијом побијано решење донето правилном применом одредбе члана 84. став 2. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља. Закон предвиђа тачно одређену санкцију за тужиоца који у одређеном року не докаже да је положио обезбеђење за парничне трошкове, а то је да ће се сматрати да је тужба повучена. Стога, побијано решење, насупрот ревизијским наводима тужиоца, није донето погрешном применом материјалног права.

Сагласно наведеном, Врховни суд није ценио ревизијске наводе тужиоца о праву на ослобађање од обавеза обезбеђења парничних трошкова у овом поступку.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 414. став 1. у вези одредбе члана 420. став 6. ЗПП.

На основу овлашћења из члана 165. став 1. Закона о парничном поступку одбијен је захтев туженог „Led Pay” д.о.о. Београд за накнаду трошкова у вези са поднетим одговором на ревизију као у ставу трећем изреке ове одлуке јер се не ради о потребним трошковима у смислу члана 154. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Татјана Матковић Стефановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић